

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/25/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120373062
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec Eren
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:6120373062.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: L.. S. Z., D.. XX. XX. XXXX, N. Ď.V. X.. Č.. X, N., zastúpený advokátkou: JUDr. Beata Kováčová, Drieňová ul. č. 1087/37, Bratislava, proti žalovanej: V. M., D.. XX. XX. XXXX, N. F. X.. Č.. X, N., zastúpená advokátkou: Mgr. Monika Brunová, Račianska ul. č. 153, Bratislava, o zaplatenie istiny 1. 413 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 21. septembra 2022, č. k. 16C/1/2021 - 431, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi proti žalovanej **p r i z n á v a n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1. 413 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 59, 63 eur od 3. 10. 2018 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 59, 63 eur od 16. 10. 2018 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 59, 63 eur od 16. 11. 2018 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 59, 63 eur od 16. 12. 2018 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 59, 63 eur od 20. 01. 2019 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 59, 63 eur od 12. 02. 2019 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 59, 63 eur od 15. 03. 2019 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 59, 63 eur od 15. 04. 2019 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 59, 63 eur od 14. 05. 2019 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 59, 63 eur od 16. 06. 2019 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 59, 63 eur od 20. 07. 2019 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 59, 63 eur od 19. 08. 2019 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 59, 63 eur od 10. 09. 2019 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 59, 63 eur od 20. 10. 2019 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 59, 63 eur od 23. 11. 2019 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 59, 63 eur od 21. 12. 2019 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 65, 56 eur od 11. 02. 2020 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 65, 56 eur od 18. 02. 2020 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 65, 56 eur od 03. 04. 2020 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 65, 56 eur od 20. 04. 2020 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 65, 56 eur od 26. 06. 2020 do zaplatenia, s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 65, 56 eur od 17. 07. 2020 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi proti žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 6 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 458 ods. 1, 2, § 511

ods. 1 Občianskeho zákonníka, čl. 20 ods. 1, 3 Ústavy SR a vecne dôvodnosťou podanej žaloby, keď mal vykonaným dokazovaním preukázané, že žalovaná sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatila tým, že si ako vlastníčka hnutelných vecí pôvodne nachádzajúcich sa v nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu nemusela na svoje náklady zabezpečiť skladovacie priestory, kde by si svoje veci umiestnila s tým, že práve žalobca, ktorý bol vo výkone svojho vlastníckeho práva správaním žalovanej obmedzovaný, zabezpečil skladovací kontajner, pričom jeho umiestnením na svojom parkovacom mieste nemôže využívať tieto miesta na svoje prípadné podnikateľské aktivity, alebo ich dať do prenájmu, čím mu je spôsobovaná ďalšia škoda. Uviedol, že procesná obrana žalovanej, ktorá tvrdila, že žalobca postupoval nezákonne tým, že svojpomocne premiestnil jej hnutelné veci do skladovacieho kontajnera neobstojí a tieto tvrdenia vyhodnotil ako účelové, nakoľko žalobca žalovanú opakovane vyzýval na prevzatie vecí, poskytol jej dostatok času na ich odvoz, o všetkých krokoch týkajúcich sa s presunom vecí bola žalovaná riadne a vopred informovaná a upozornená, že ak si veci zo skladovacieho kontajnera do určitej doby neodvezie, bude jej uskladnenie v kontajneri spoplatnené a napriek tejto skutočnosti žalovaná stále zastáva názor, že za daný stav nesie zodpovednosť žalobca, s čím sa nestotožnil. K výške uplatneného bezdôvodného obohatenia žalobcom skonštatoval, že žalovaná v konaní výšku uplatneného bezdôvodného obohatenia nepoprela žiadnym relevantným spôsobom, nespochybnila ju, a preto žalobcom uplatnenú výšku za spornú nepovažoval. Poukázal na to, že nakoľko bolo nesporné, že žalobca vyčíslil výšku ním uplatneného bezdôvodného obohatenia na základe Všeobecne záväzného nariadenia Mestskej časti Bratislava - Ružinov č. 26/2012, stotožnil sa s jeho výškou a výpočtom. Argumentáciu žalovanej, že žalobcovi neprislúcha žiadny nárok na zaplatenie žalovanej sumy z dôvodu, že medzi stranami nebola uzavretá zmluva o skladovaní, považoval za účelovú a irelevantnú s tým, že žalovanou deklarovaný záujem o hnutelné veci umiestnené v skladovacom kontajneri je iba účelový, aj s ohľadom na množstvo súdnych sporov, pričom je zrejmé, že žalovaná svojím postupom a falošne deklarovaným záujmom znevažuje svoje vlastnícke právo k hnutelným veciam v jej vlastníctve a zároveň obmedzuje vlastnícke právo žalobcu. Priznanie prislúšenstva k judikovanej istine odôvodnil právne ust. § 121 ods. 3, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z. a vecne omeškaním žalovanej s platením jednotlivých faktúr dňom nasledujúcim po ich splatnosti. Výrok, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 C. s. p. a vecne úspechom žalobcu v plnom rozsahu, ktorému preto podľa zásady úspechu priznal právo na plnú náhradu trov konania.

2.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí (§ 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.), ako i z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (365 ods. 1 písm. d/ C. s. p.) a navrhla ho zmeniť a žalobu žalobcu zamietnuť. Uviedla, že v súčasnosti prebieha medzi ňou žalobcom a viacero súdnych konaní, ktorých spoločným menovateľom je spor ohľadom nájomného vzťahu k objektu, ktorý sa nachádza na W. X. Č.. XX S. N., Z. Z.. Č.. XXXX, medzi bývalým prenajímateľom, ktorý je momentálne v procesnom postavení žalobcu a bývalým nájomcom, ktorý je v procesnom postavení žalovanej. Poukázala na to, že jedným z konaní, ktorého výsledok je relevantný pre toto konanie je konanie, ktoré bolo vedené na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 14C/371/1997 (pôvodne konanie o privolenie súdu s výpoveďou z nájmu bytu, následne o prevzatie kľúčov od kontajnera a o odnesenie vecí z kontajnera), v ktorom Krajský súd v Bratislave zmenil rozsudok súdu prvej inštancie (rozsudok zo dňa 22. 02. 2022, č. k. 16Co/83/2020 - 1172) a žalobu žalobcu zamietol a priznal žalovaným 1/ a 2/ proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania, a preto súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol v príkrom rozpore s právnym názorom súdu vyššieho stupňa a tento svoj „odklon“ presvedčivo neodôvodnil a rozsudok sa tak javí ako arbitráry, zmätočný (popri sebe existujú dve súdne rozhodnutia, v ktorých súdy posúdili identickú otázku rozdielne) a nedostatočne odôvodnený. Namietla, že postup žalobcu, ktorý svojvoľne a protiprávne vypratá jej byt a bývalého manžela a ich veci umiestnil do skladového kontajnera, nepožíva právnu ochranu, keď zároveň platí stará známa zásada, že z bezprávia resp. z protiprávneho konania nevzniká právo (ex iniuria ius non oritur), čo znamená, že žalobcovi v dôsledku jeho protiprávneho konania nemohlo vzniknúť voči nej právo na zaplatenie žalovanej sumy titulom bezdôvodného obohatenia, zaplatenia ktorej sa domáha v prebiehajúcim súdnom konaní. Poukázala na to, že súd prvej inštancie viazaný právnym názorom Krajského súdu v Bratislave, ktorý posúdil svojpomoc žalobcu ako nedovolenú, nemal samostatne posudzovať v rámci prejudiciálnej otázky, či svojpomoc žalobcu bola alebo nebola dovolená, ale mal

vychádzať z rozhodnutia nadriadeného súdu, ktorý už skôr dal odpoveď na predmetnú prejudiciálnu otázku (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 346/08-37, podľa ktorého: „V závere dôvodov tohto rozhodnutia dovolací súd poukazuje na to, že v našom práve sa uplatňuje stará zásada „*ius ex iniuria non orifitur*“ /právo nevzniká z bezprávia/, teda na právnom úkone, ktorý nepožíva právnu ochranu, nemožno zakladať iné práva“.). Zdôraznila, že ani jej, ani jej bývalému manželovi neuložil žiadny súd povinnosť vypratať byt, resp. nebytový priestor právoplatným a vykonateľným rozhodnutím, a preto nebol žalobca oprávnený svojpomocne vypratať priestory bytu a uložiť ich veci do skladovacieho kontajnera. Namietla súčasnú neefektívnu svojpomoc s tým, že nie je prirodzeným spôsobom ochrany subjektívneho práva, nakoľko svojpomoc je de lege lata neprípustná, keďže v prípadoch napr. vypratania bytu alebo predmetu nájmu vlastníkom nejde o bezprostredné ohrozenie práva, ale o trvajúci protiprávny stav. Uviedla, že ďalšou vadou je ofenzívny charakter svojpomoci a za problematickú sa považuje aj disproporcija chránených záujmov, keď sa iba ojedinele možno stretnúť so súdnymi rozhodnutiami, ktoré svojpomocné vypratanie nehnuteľnosti považujú za súladné s právom. Poukázala na to, že povinnosť vrátiť predmet nájmu (vypratať v prípade, ak ide o byt) je základnou právnou povinnosťou nájomcu s tým, že normy ako napr. § 682 Občianskeho zákonníka, § 8 zákona o krátkodobom nájme bytu sledujú rovnaký cieľ - prenajímateľovi má byť po skončení nájmu vrátený predmet nájmu (byt, nebytový priestor), v ktorom sa už nebudú nachádzať veci nájomcu, resp. veci iných osôb, pokiaľ do predmetu nájmu boli vnesené so súhlasom prenajímateľa, a preto ak nájomca včas nevráti prenajímateľovi prenajatú vec, ide o neoprávnený zásah do subjektívnych práv prenajímateľa (vlastníckeho práva predovšetkým) a prenajímateľ má právo na ochranu a ak tak nájomca neurobí, dochádza k „spáchaniu“ civilného deliktu a vzniku sekundárnych právnych následkov (rozhodnutie NS ČR sp. zn. 28 Cdo 2940/2005, R 53/1973). Žalovaná vo svojom odvolaní rozobrala otázku kolízie viacerých práv a poukázala na v aplikačnej praxi pomerne častú situáciu, kedy po skončení nájmu nájomca odmieta vypratať byt a prenajímateľ sám alebo v spolupráci s ďalšími osobami svojpomocne prekoná prekážku na vstupe do bytu (typicky odstráni zámok) a vyprace nehnuteľnosť používanú nájomcom ako obydlie s tým, že takéto konanie môže byť kvalifikované ako trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 2 Trestného zákona, za čo môže byť uložený trest odňatia slobody v rozpätí jeden až päť rokov a ak počas vypratávania dôjde k poškodeniu vecí nájomcu, nemožno vylúčiť naplnenie skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 Trestného zákona, príp. priestupok proti majetku podľa § 50 zákona o priestupkoch. V súvislosti s neprípustnosťou ofenzívnej svojpomoci poukázala na nález Ústavného súdu ČR, sp. zn. I. ÚS3113/13, z ktorého vyplýva, že: „Ak osoba použije nedovolenú svojpomoc, avšak aspoň sleduje legitímny cieľ súladný s právom, postupuje síce protiprávne, avšak jej konanie je spravidla stále podstatne menej spoločensky škodlivé, než tej osoby, ktorá protiprávne jednoducho postupuje, avšak je protiprávny aj stav, ktorý sa snaží nastoliť. Preto pokiaľ obvinený argumentuje, že ako vlastník nehnuteľnosti mal z hľadiska občianskeho práva hmotného na vypratanie nehnuteľnosti nárok a táto skutočnosť nie je v trestnom konaní vyvrátená, nemožno takúto obhajobu bez ďalšieho označiť ako nemajúcu akýkoľvek význam. Na jednej strane nie je možné akceptovať, aby účel svätzil prostriedky, a teda nedovolenú svojpomoc právne aprobovať, na druhej strane však trestnoprávny postih nie je jediný nástroj v celom právnom poriadku, ktorým možno dať toto neaprobovanie najavo.“ Zdôraznila, že právne správnym právnym prostriedkom ochrany je žaloba o vypratanie nehnuteľnosti, aj keď tento druh ochrany je v praxi nezriedka veľmi zdĺhavý s tým, že v prípade žalobcu išlo o zrejmy príklad neoprávnenej svojpomoci z dôvodu už naznačenej ofenzívnej (útočnej) povahy konania žalobcu a s tým súvisiacej absencie hrozby bezprostredného zásahu, nakoľko stricto sensu v tomto prípade hrozba bezprostredného zásahu do subjektívneho práva už pominula a zmenila sa v trvajúci (pokojný) protiprávny stav (§ 6 Občianskeho zákonníka, rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 22 Cdo 1853/2000, rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 28 Cdo 3432/2007 a sp. zn. 25 Cdo 815/2008). Uviedla, že vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je zrejmé, že neboli splnené zákonom vyžadované podmienky na to, aby mohol žalobca uplatniť svojpomoc právne aprobovaným spôsobom (nehrozil bezprostredne hroziaci zásah do jeho subjektívneho práva, svojpomoc žalobcu bola ofenzívna a nie defenzívna atď.); svojpomoc žalobcu bola uplatnená právne nedovoleným spôsobom a preto nepožíva a ani nemôže požívať právnu ochranu; žalobca sa mal domáhať ochrany svojho vlastníckeho práva súdnou cestou podaním žaloby na vypratanie bytu (resp. nebytového priestoru, za ktorý ho následne považoval) a nie sám svojpomocne vypratať byt, ktorý užívala so svojou rodinou a veci bez jej súhlasu uložiť do skladovacieho kontajnera; neexistuje nijaké právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie, ktoré by jej ukladalo povinnosť vypratať byt; jediným právne akceptovateľným spôsobom domáhania sa ochrany svojho subjektívneho práva zo strany žalobcu, bolo iniciovať konanie na príslušnom súde, predmetom ktorého malo byť vypratanie bytu (resp. nebytového priestoru) a každý iný spôsob ochrany vlastníckeho práva žalobcu by bol v rozpore s právnym poriadkom; z bezprávia

resp. z protiprávneho konania nevzniká právo (ex iniuria ius non oritur), preto žalobcovi v dôsledku jeho protiprávneho konania (nedovolené použitie svojpomoci pri vypratání bytu, ktorý užívala so svojou rodinou) nevzniklo a ani nemohlo vzniknúť voči žalovanej právo na zaplatenie žalovanej sumy titulom bezdôvodného obohatenia, zaplatenia ktorej sa domáha v prebiehajúcom súdnom konaní. Poukázala na to, že z ňou citovaných súdnych rozhodnutí je zrejmé, že je právne irelevantné, či bol priestor, ktorý užívala so svojou rodinou z právneho hľadiska bytom alebo nebytovým priestorom, nakoľko prenajímateľ nie je oprávnený svojpomocne vypratať ani byť ani nebytový priestor, a to ani po skončení nájomného vzťahu.

3.

Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť, nakoľko súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, správnym spôsobom ho subsumoval pod správnu právnu normu a vyvodil správne právne závery. K tvrdeniam žalovanej, deklarujúcej svoje vlastnícke právo k veciam uloženým v kontajneri uviedol, že napriek vyhláseniam o záujme a vzťahu k uloženým veciam v skladovacom kontajneri, ich účelovo a úplne bezdôvodne ponecháva už 17 rokov, keďže v roku 2005 tieto veci opustila, pričom z priestorov (ktoré ako sa v súdnych konaniach preukázalo užívali neoprávnené) si odniesla všetky potrebné veci a všetky staré neupotrebitelné veci zanechala v jeho priestoroch, a preto je jej konanie v rozpore s dobrými mravmi. Uviedol, že rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. 02. 2022, sp. zn. 16Co/83/2020 je pre toto konanie irelevantné s tým, že predmetom konania nebol jeho návrh na privolenie súdu s výpoveďou nájmu z bytu, ale návrh na odnesenie si vecí - podľa zoznamu - zo skladového kontajnera s tým, že v súčasnej dobe nie je možné od neho spravodlivo požadovať znášanie pasivity zo strany žalovanej, spočívajúcej v nezájme o svoj majetok a odnesenie si vecí zo skladového kontajnera, nakoľko prenesením vecí do skladového kontajnera ochraňuje „majetok“ žalovanej pred poškodením, zničením a znehodnotením už 17 rokov a žalovaná za uskladnenie a ochranu vecí pred poškodením nehradí žiadnu odplatu. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 15Co/68/2020, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 30. 12. 2021, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, ktorý zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť mu sumu 1. 132. 97 eur titulom bezdôvodného obohatenia. K argumentácii žalovanej poukazujúcej na množstvo prebiehajúcich súdnych konaní, tvrdiac, že ich spoločným menovateľom je spor ohľadom nájomného vzťahu, žalobca uviedol, že v konaní vedenom pod sp. zn. 6Co/139/2019 mal súd za preukázané, že žalovaný s rodinou opustili priestory v roku 2005, čím podľa názoru súdu zhodným prejavom vôle strán zanikol právny vzťah medzi stranami, na základe ktorého žalovaný užíval priestory vo vlastníctve žalobcu a v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 16Co/83/2020 v odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalovaná užívala nebytové priestory protiprávne. Žalobca vo svojom vyjadrení ďalej poukázal na množstvo súdnych sporov, ktoré medzi stranami prebiehajú, a to konanie vedené na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 14C/64/2002, v ktorom sa manžel žalovanej domáhal neplatnosti výpovede z nájmu bytu s tým, že žaloba bola zamietnutá z dôvodu neexistencie bytu, pričom rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 02. 07. 2005. Uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 18. 10. 2017, ktorý potvrdil Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 11. 12. 2019 bola uložená žalovanej a jej bývalému manželovi povinnosť zaplatiť mu sumu 5. 297, 35 eur s prísl. titulom neoprávneného obohatenia a manžel žalovanej sumu 9. 665, 08 eur uhradil. Žalobca uviedol ďalšie súdne konania, ktoré boli alebo sú vedené medzi stranami sporu, nakoľko však s predmetom tohto konania nesúvisia, považoval odvolací súd za neúčelné ich uvádzať. Poukázal na skutočnosť, že žalovanej nevzniklo právo ponechávať si svoje veci v jeho priestoroch s tým, že s poukazom na ust. § 415 Občianskeho zákonníka si splnil prevenčnú povinnosť, keď oznámil žalovaným prípravu rekonštrukcie budovy a opakovane ich vyzýval, aby si svoje veci zabezpečili, pričom mali dostatočný časový priestor veci odniesť, a preto keď veci žalovaných umiestnil do nového skladovacieho kontajneru, konal už nad rámec svojej prevenčnej povinnosti predchádzať škodám, pričom zodpovednosť za veci je výlučne na strane žalovaných 1/, 2/ (pozn. odvolacieho súdu, v procesnom postavení žalovaného je iba jedna fyzická osoba). Uviedol, že práve žalovaná s bývalým manželom svojím konaním trvale už 26 rokov znepríjemňujú a stresujú život celej jeho rodine, odmietli všetky pokusy na usporiadanie ich vzťahov k bývaniu, hoci na to voči nim nebol povinný, odmietli aj možnosť pridelenia riadneho bytu s tým, že žalovaní nemali žiaden právny dôvod vnášať svoje veci do jeho priestorov a nemajú právny dôvod veci ponechávať ani v skladovacom kontajneri a je ich povinnosťou veci si odniesť a uhradiť mu náklady, ktoré mu každý deň ich skladovaním vznikajú.

4.

Žalovaná vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k jej odvolaniu uviedla, že navrhuje napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť a priznať jej nárok na náhradu trov konania. Uviedla, že rozporuje vyjadrenie v celom rozsahu po skutkovej, vecnej ako aj právnej stránke a zotrváva na všetkých svojich písomných podaniach a ústnych prednesoch s tým, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 16Co/83/2020 zo dňa 22. 02. 2022 považuje pre prebiehajúci spor kľúčový a Krajský súd v Bratislave by ho mal rešpektovať pri rozhodovaní o jej odvolaní. Namietla účelovosť a tendenčnosť argumentácie žalobcu, v ktorej poukázal na množstvo súdnych konaní, ktorých stranami sporu boli žalobca, ona a jej N. O. L.. O. M., avšak tieto konania, resp. ich výsledok buď s prebiehajúcim sporom vôbec nesúvisia, resp. súvisia len okrajovo.

5.

Žalobca vo svojom podaní, ktorým sa vyjadril k podaniu žalovanej navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť a poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 15Co/68/2020, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 30. 12. 2021 a ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť mu istinu 1. 132, 97 eur titulom bezdôvodného obohatenia s tým, že žalovaná dlh zaplatila v exekučnom konaní.

6.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1 C. s. p., túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p.) a rozsudok verejnej vyhlásil dňa 27. júla 2023 podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C. s. p., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C. s. p.), pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a ich právni zástupcovia upovedomení zákonným spôsobom.

7.

Odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.), pretože súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozsudku aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 C. s. p.).

8.

Podľa § 387 ods. 2 C. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9.

K tvrdeniu žalovanej v podanom odvolaní, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

10.

Predmetom odvolacieho prieskumu je rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým vyhovel žalobe žalobcu domáhajúceho sa uložiť žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 1. 413 eur s príslušenstvom, o ktorú sa na jeho úkor bezdôvodne obohatila tým, že hnutelné veci v jej výlučnom vlastníctve, ktoré sa nachádzali v nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu bol nútený premiestniť do skladovacieho kontajnera umiestneného na parkovacom mieste, ktoré preto nemôže využívať na účel, na ktorý bolo vybudované.

11.

Podstata odvolacej argumentácie žalovanej, ale aj jej procesnej obrany pred prvoinštančným súdom spočíva v tvrdení o nezákonne vykonanej svojpomoci žalobcom, ktorý hnutelne veci v jej vlastníctve vypratá z priestorov, ktoré s bývalým manželom v nehnuteľnosti vo výlučnom vlastníctve žalobcu užívala a premiestnil ich do skladovacieho kontajnera, tvrdiac, že žalobca sa mal domáhať ochrany svojho vlastníckeho práva súdnou cestou, podaním žaloby na vypratanie bytu.

12.

Žalovaná argumentáciu o nezákonnej svojpomoci žalobcu podporila rozsudkom Krajského súdu zo dňa 22. februára 2022, č. k. 16Co/83/2020 - 1172, ktorým bol zmenený rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 23. februára 2018, č. k. 14C/371/1997 - 964, ktorým bolo vyhovené žalobe žalobcu domáhajúceho sa uloženia povinnosti žalovanej a jej bývalému manželovi, prevziať kľúče od kontajnera a odnesenie vecí z kontajnera tak, že žalobu zamietol, keď dospel k záveru, že žalovaní predmetné nebytové priestory v Objekte nepretržite užívali na bývanie od 11. 12. 1989 a osobne (fyzicky) ich prestali užívať najskôr v roku 2005, t. j. protiprávny stav užívania nebytových priestorov zo strany žalovaných 1/ a 2/ trval minimálne 15 rokov; a preto konanie žalobcu, ktorý dňa 24. 11. 2014 priestory predtým fyzicky užívané žalovanými, ktorí tam zanechali svoje osobné veci, vypratá, bolo konaním, ktorým neodvracal bezprostredné ohrozenie vlastníckeho práva v súlade s § 6 Občianskeho zákonníka.

13.

K námietke žalovanej v podanom odvolaní, že súd prvej inštancie rozhodol napadnutým rozsudkom v príkrom rozpore s právnym názorom súdu vyššieho stupňa (rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. februára 2022, č. k. 16Co/83/2020 - 1172) a tento svoj „odklon“ presvedčivo neodôvodnil, preto sa rozsudok javí ako arbitrárny, zmätočný (popri sebe existujú dve súdne rozhodnutia, v ktorých súdy posúdili identickú otázku rozdielne) je nutné uviesť, že jedno rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave nepredstavuje ustálenú rozhodovaciu prax, a preto nie je vylúčené, že rovnaká otázka bude iným senátom posúdená rozdielne. Je však potrebné dodať, že žalobca sa v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 14C/371/1997 pôvodne domáhal privolenia k výpovedi z nájmu bytu a až v priebehu konania sa na základe zmeny žaloby pripustenej súdom prvej inštancie uznesením zo dňa 25. 08. 2009, č. k. 14C/371/1997 - 392, domáhal vypratania priestorov obývaných žalovanou a jej manželom, bola odvolacím súdom v tomto konaní svojpomoc žalobcu dňa 24. 11. 2014 posúdená ako nedovolená, keď sa žalobca vlastnou vinou z pozície subjektu konajúceho v práve dostal do právneho postavenia neoprávneného subjektu, keďže z jeho nezákonného konania nemožno odvodiť právnu povinnosť žalovaných 1/ a 2/ vymáhateľnú súdom, aby si prevzali kľúče od kontajneru a odniesli odtiaľ veci pôvodne ponechané v spornom nebytovom priestore; pretože nedovolená svojpomoc nepožíva právnu ochranu.

14.

Z Čl. 2 ods. 2 C. s. p. vyplýva, že „Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo“. Povinnosť rešpektovať ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, resp. povinnosť dôkladne a presvedčivo odôvodniť prípadný odklon od nej pritom zaťažuje všetky všeobecné súdy Slovenskej republiky (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 11. 12. 2019, sp. zn. 3Obdo/64/2019). Rozhodnutia súdov iných štátov, a teda ani rozhodnutia Ústavného súdu ČR a Najvyššieho súdu ČR pod tento pojem nespádajú (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. októbra 2017, sp. zn. 6Cdo/129/2017).

15.

Odvolací súd sa vzhľadom na uvedený výklad nestotožnil s tvrdením žalovanej v podanom odvolaní, že súd prvej inštancie bol v posudzovanej veci viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý v inom konaní svojpomoc žalobcu posúdil ako nezákonnú a priklonil sa k právnemu názoru prvoinštančného

súdu, ktorý považuje odvolací súd za správny, že žalobca adekvátnym spôsobom odvrátil dlhodobé zásahy do jeho vlastníckeho práva, ktorých sa žalovaná dopúšťa viac ako desaťrošie a jeho nárok uplatnený v konaní je dôvodný.

16.

Pokiaľ žalovaná poukázala v odvolaní na právny názor, ktorý Krajský súd v Bratislave vyslovil v rozhodnutí zo dňa 22. februára 2022, sp. zn. 16Co/83/2020 k svojpomoci vykonanej žalobcom, je žiaduce upriamiť jej pozornosť na iné rozhodnutie s identickým predmetom sporu (vydanie bezdôvodného obohatenia za skladovanie vecí v skladovacom kontajneri), a to rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 05. novembra 2019, č. k. 17C/19/2017 - 570, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 1. 132, 97 eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia za obdobie od 01. 04. 2015 do 31. 10. 2016 a ktorý v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 15Co/68/2020, nadobudol právoplatnosť dňa 30. 12. 2021.

17.

Odvolaciemu súdu je z jeho rozhodovacej činnosti známe množstvo sporov, ktoré strany medzi sebou vedú skoro dvadsať rokov, a v ktorých sa žalovaná, resp. jej bývalý manžel neúspešne domáhali právne zlegalizovať ich obývanie priestoru, ktorý nadobudol žalobca ako kupujúci do svojho vlastníctva na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 20. 10. 1994 uzavretej s Hlavným mestom SR Bratislava ako predávajúcim, ktorej predmetom bol predaj obytného domu na W. X.. Č.. XX S. N., pričom otázka práva žalovanej k bytu, resp. nebytovým priestorom, bola právoplatne vyriešená v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 14C/64/2002 tak, že nakoľko uvedený priestor nebol definovaný ako byt, nikdy im nevzniklo právo priestor užívať. V konaní pred súdom prvej inštancie nebolo spornou skutočnosťou, že sa v roku 2005 z daných priestorov síce vysťahovali, ani okolnosť, že žalobca veci, ktoré z priestoru nevypratali (tie, ktoré nepotrebovali), svojpomocne premiestnil v novembri 2014 do skladovacieho kontajnera umiestneného na parcele registra „C“, č. parcely 15675/120 v katastrálnom území Ružinov, ktorá je v jeho výlučnom vlastníctve a zaberá dve parkovacie miesta.

18.

K tvrdeniu žalovanej v podanom odvolaní o protiprávnom a svojvoľnom vypratání bytu žalobcom, ktorý obývala so svojim bývalým manželom považuje odvolací súd za nutné uviesť, že žalovaná ostentatívne ignoruje právoplatné súdne rozhodnutia, ktoré riešili vzájomné spory jej bývalého manžela a žalobcu tohto konania, nakoľko v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 19C/14/1997 bolo judikované, že priestory užívané žalovanou neboli nikdy skolaudované ako byt a teda bytom nie sú, a preto žalovanej a jej manželovi nemohlo vzniknúť ani právo osobného užívania bytu a ani im nevyplýva (nemajú) žiadne právo k priestorom, ktoré považoval manžel žalovanej za byt, avšak bytom neboli.

19.

Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné poukázať aj na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17. decembra 2013, č. k. 14Co/334/2012 - 731, z ktorého vyplýva, že aj keď miestnosti boli užívané bývalým manželom žalovanej ako byt, a pojmovo tak boli označované aj v mnohých písomnostiach, tieto listiny len osvedčovali skutkové okolnosti (teda, že bývalý manžel so žalovanou miestnosťou obývali), avšak neosvedčujú právne postavenie týchto miestností ako samostatnej veci tak, aby sa s ňou mohlo nakladať v rámci občianskoprávných vzťahov odlišne od celej budovy na W. ulici, byt nefiguruje ako samostatná nehnuteľnosť ani na liste vlastníctva, hoci ako byt by musel byť takto zapísaný, a v tomto prípade sa nejedná o byt.

20.

V konaní pred súdom prvej inštancie nebolo sporné, že žalovaná dobrovoľne vypratala vyššie uvedené priestory v septembri 2005, avšak všetky hnutelné veci v jej vlastníctve, resp. v podielovom spoluvlastníctve s jej bývalým manželom z priestorov neodstránili, a nakoľko žalovaná deväť rokov na výzvy žalobcu nereagovala, bol žalobca nútený ich premiestniť do skladovacieho kontajnera

umiestneného na mieste vyhradenom na parkovanie v jeho výlučnom vlastníctve (A. Č.. XXXXX/XX, G. Ú. F., N.), o čom bola žalovaná riadne informovaná a opakovane vyzvaná na ich prevzatie.

21.

Pozornosti odvolacieho súdu zároveň neuniklo, že v konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 17C/19/2017 (vydanie bezdôvodného obohatenia za skladovanie vecí v skladovacom kontajneri S. N., na W. X.. Č.. XX, A.. Č.. XXX/XX/XXX) za obdobie od 01. 04. 2015 do 31. 10. 2016) žalovaná do podania tejto žaloby žalobcom žiadnym spôsobom nespochybňovala neoprávnenosť odnesenia vecí z daných nebytových priestorov žalobcom do skladovacieho kontajnera, keď na výzvy žalobcu reagovala tak, že odnesenie vecí potvrdila, avšak svoj sľub doposiaľ nesplnila. Rovnako v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 61C/36/2018, ktorého predmetom bolo opäť vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 834, 82 eur s príslušenstvom za skladovanie vecí v skladovacom kontajneri za obdobie od 01. 01. 2017 do 28. 02. 2017, bol žalobca tohto konania vo výške žalovanej istiny úspešný proti bývalému manželovi žalovanej v celom rozsahu, keď Okresný súd Bratislava III v rozsudku zo dňa 08. februára 2022, č. k. 61C/36/2018 - 469 konštatoval, že síce bývalý manžel žalovanej tohto konania v priebehu konania tvrdil, že o uskladnené veci má záujem a namietal uplatnený nárok z dôvodu, že žalobca nemá právo na plnenie za uskladnenie vecí v kontajneri, avšak ide o účelový záujem, čím sú „umelo“ nielen udržiavané spory, ale aj množiace sa spory a napokon bude aj tak nutná ich likvidácia z dôvodu neupotrebitelnosti.

22.

Súd prvej inštancie preto rozhodol napadnutým rozsudkom vecne a právne správne, keď dospel k záveru, že žalobca postupoval plne v súlade s ust. § 6 Občianskeho zákonníka, a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd dodáva, že svojpomoc bola zrealizovaná primeraným spôsobom, t. j. vzhľadom na ľahostajnosť, pasivitu a nečinnosť žalovanej, nereagujúcej najprv deväť rokov (od roku 2005 do roku 2014) na výzvy žalobcu na vypratanie zvyšku huteľných vecí, ktoré z priestorov budovy na W. X. Č.. XX S. N. v roku 2005 nevypratali, následne od roku 2014 doposiaľ na prevzatie vecí zo skladovacieho kontajnera, bola proporcionálna k intenzite a rozsahu neoprávneného zásahu do vlastníckych práv žalobcu žalovanou.

23.

Z obsahu spisu totiž vyplýva, že žalovaná sa so svojim bývalom manželom vysťahovala z nebytových priestorov vo výlučnom vlastníctve žalobcu v roku 2005, pričom do roku 2014 nereagovali na výzvy žalobcu, aby priestor, ktorý obývali neoprávnenne uvoľnili a vypratali aj huteľné veci, ktoré v ňom nechali, a preto pokiaľ žalobca po deviatich rokoch márných výziev adresovaných žalovanej a jej manželovi v roku 2014 premiestnil svojpomocne tieto veci do skladovacieho kontajnera umiestneného na jeho pozemku, a žalovaná ďalšie roky simulovala záujem o tieto veci, avšak doposiaľ si ich neprevzala, ostala pasívna a nečinná, vychádzajúc z dikcie Čl. 5 veta prvá C. s. p., dospel odvolací súd k záveru, že žalovaná zneužíva svoje vlastnícke právo k huteľným veciam uskladneným v kontajneri, čím impertinentne bráni výkonu vlastníckeho práva žalobcu, a jej procesná obrana spočívajúca v tvrdení, že svojpomoc žalobcu bola nezákonná, nemôže požívať právnu ochranu.

24.

Odvolací súd považuje za potrebné opätovne zdôrazniť, žalobca svojpomocne nepremiestnil huteľné veci žalovanej z bytu, ale z priestorov, ktoré síce žalovaná so svojou rodinou užívala, avšak po právnej stránke ako byt neboli nikdy definované, a preto aj jej argumentáciu o protiprávnom vyprataní bytu žalobcom vyhodnotil ako absolútne právne irelevantnú a zavádzajúcu.

25.

Zo všetkých uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol správne, a preto tento rozsudok ako vecne a právne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p.

26.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že v odvolacom konaní plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (ust. § 262 ods. 2 C. s. p.).

27.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).